

jason mott

Koik
meie
elus
on ime

Neile, kes aitavad meid läbi võimatu.

Jason Mott
The Wonder of All Things
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Nurm
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2014 by Jason Mott
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03289715
ISBN 978-9949-25-710-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud
www.ebooks.ee

ÜKS

Ometi kord surm halastas.

Seda ütlesid Stone Temple'i inimesed alles pärastpoole. Oli hilissügis ja linnarahvas valmistus varajaseks talveks. Enne sügispidu sõudsid taevas rasked pilved ja see tähendas alati, et ees on rängad külmakuud. Sügispidustustega jäeti hüvasti lühikeste käiste ja turismihooaja, tsikaadide ja õunanapsiga loojangul eesverandal.

Pidustuste kõrghetk oli Matt Cooper, kes pidi tulema ja neile oma lennutrikke näitama. Matt Cooper oli üks kahest inimesest, kes olid Stone Temple'ist lahkunud, kuid naasid nii, et terve maailm nende nime teadis. Temast oli saanud vigurlennurühma lendur ning alati kui võimalik tuli ta oma puna-valge-siniseks värvitud lennukiga, et näidata oma väikese kodulinna elanikele, et ta pole neid unustanud. Cooper maandas oma lennuki platsil, kus linn korraldas pidustusi ja grilliõhtuid, ning linnarahvas armastas teda mitte üksi trikkide, vaid ka selle pärast, et ta oli trotsinud nii

paljude teiste saatust, kes olid samuti kodulinnast lahkunud, lasknud maailmal end murda ning naasnud, müts pihus.

Peopäeval pandi püsti vaateratas, mängutelgid ja müügiputkad ja kohad, kus sai küpsetada magusat, ning korraldati kõige suurema köögivilja ja parima piparkoogiresepti võistlusi. Kogu linn tuli välja, õhk oli miilide ulatuses magus ja paks ning kui õhtu kätte jõudis, ronis Matt Cooper viimaks oma lennukisse ja tõusis mürinal maa kohale. Linnarahvas istus kokku klopsitud tribüünidel ja vana betoonist viljahoidla muudeti teadustaja kabiiniks. Hoidla katusel istus kaks meest, kes hõikusid välja kõiki Matt Cooperi trikke ja vigureid. Nad mainisid korduvalt nii trikkidega seotud ohtusid kui ka igal võimalusel sedagi, et Matt Cooper on pärit Stone Temple'ist ja tal „on läinud hästi”. Rahvas küünitas kaela ja hoidis hinge kinni.

Lennuk kerkis otse üles, propeller hakkis õhku, mootori müra muutus vaiksemaks, kui õhusõiduk raskusjõudu ületades taevasse tõusis. Tundus, nagu oleksid mäed surutud inimese ja maapinna vahele. Viimaks ei suutnud inimesed enam kauem hinge kinni hoida. Nad hingasid välja ja plaksutasid, kuigi teadsid suurepäraselt, et Matt Cooper neid ei kuule.

Just siis, kui aplaus hakkas vaibuma, kuulsid inimesed mootori turtsumist. Ühtlane mürin katkes, algas uuesti ja katkes siis taas. Nii juhtus see kolm korda, enne kui taevast jõudis maa peale vaid vaikus. See püsis. Kuna lennuk oli nii kõrgel nende pea kohal, kulus vaatajatel hetk aega mõistmaks, et see kukub. Pikka aega tundus lennuk lihtsalt paigal püsivat – nagu kauguses lõõmav ähmane punane täht. Siis sai vaikus otsa ning mees, keda Stone Temple'is peeti endi seas parimaks, kukkus oma pika ja sünge soololennu lõpus maa peale.

Oli raske mõõta aega nende hetkede vahel, kui Matt Cooperi lennuk hakkas kukkuma ja kui see viimaks vastu maad räntsatas.

Mõni ütles hiljem, et see kõik käis liiga kähku, et millestki aru saada. Teised jälle väitsid, et neil polnud kuni tolle hetkeni aiumugi, et õudus võib kesta nii kaua.

Ja siis ootamine lõppes.

Matt Cooper oli surnud, leegid möllasid ja viljahoidla, mille otsas olid istunud teadustajad, oli rusudes. Matt Cooperi lennuki tükid olid selle ümber nagu puulehed laiali pillutud. Kõikjal valitses paanika.

Ent mistahes põhjusel säärased asjad vahel ka ei juhtu, seekord oli saatus lahke. Lennuki tükid uhtusid üle rahvasumma nagu merevaht. Inimesed olid verised ja mõnel olid luudki katki, kuid vikatimees halastas. Kui inimesed asusid tuld kustutades ja viljahoidla rusudes kahlates kaotustest ülevaadet saada, oli ainus ohver Matt Cooper, kes sai silmapilkselt surma, kui lennuk viljahoidla otsa kukkus. Isegi teadustajad, kes kükitasid hoidla otsas nagu kanad õrrel, olid kuidagiviisi eluga pääsenud. Mida aeg edasi, seda rohkem ootasid inimesed, et leitaks surnukehi, et elusate hulk selles maailmas oleks kahanenud. Kuid see oli päev täis imesid.

S siis avastatigi närvesööva õudusega, et üks poiss ja tüdruk on maetud viljahoidla rusude alla betoonist ja terasest taskusse. Hoidla oli ehitatud terastorudest ning kui lennuk ehitisele kukkus, moodustusid neist väikesed taskud. Macon Campbell, linnakese šerif – tumedanahaline ületöötanud mees, kes oli suutnud elada lõviosa oma kolmekümnendatest eluaastatest nii, et oli vaid paar asja, mida ta soovinuks teha teisiti –, nägi algul rusude vahel vaid kaht last. Hetkeks paistsid need hämaras valguses vaid kogudena. Siis mõistis Macon, et üks neist on tema tütar Ava. Teine oli Ava parim sõber, Washi-nimeline poiss.

Hirm, mis Maconit haaras, tekitas tunde, nagu oleks ta välgu-noole alla neelanud.

„Ava!” hüüdis Macon. „Ava! Wash! Kas te kuulete mind?”

Tütar vastas käeliigutusega. Ta keha oli ebaloomuliku nurga all kõverdunud, nagu looteasendis, ja ta oli poolenisti rusude alla maetud. Kuid ta oli elus. „Jumal tänatud,” ütles Macon, „kõik saab joonde. Ma toon teid välja.”

Ava vaatas isa poole, silmis hirm ja pisarad. Tüdruku huuled värisesid ning ta vaatas ringi, otsekui püüdes aru saada, kuidas see kõik juhtus, nagu oleks maailm murdunud mingit lubadust, millesse ta oli alati uskunud. Tema ümber oli betoon ja teras – terav ja iga hetk alla raksatamas.

„Kas sa liigutada saad?” küsis Macon.

Tütar vastas liigutades. Algul kätt – aeglaselt ja nagu katseks. Siis vähehaaval teisi kehaosi. Ta jalgadel olid betoonikamakad, kuid pärast mõningast manööverdämist suutis tüdruk ennast vabastada.

„Ära liiga palju liiguta,” hoiatas Macon. Ta rääkis läbi rusudes oleva väikese kitsa praao. Ta suutis suruda läbi augu oma käe ja osa õlast, kuid see oli ka kõik. Purru ohutuks kõrvaldamiseks ja laste väljasaamiseks kulus abi ja aega. Macon hüüdis oma selja taga seisvat rahvasumma appi. „Siin all on lapsed!” karjus ta.

Alles pärast seda, kui ta oli oma jalad vabaks saanud, nägi Ava Washi. Poiss oli teadvusetu ja rinnust saadik rusude all. „Wash?” hüüdis Ava. Poiss ei vastanud ja tüdruk ei saanud aru, kas ta hingab. „Wash?” hüüdis ta uuesti. Washi nägu oli tolmutriibune ja ta oimu kohal oli väike kriimustus. Washi jume oli alati kahvatu – Ava narris teda sellepärast nii tihti, kui sai –, kuid praegu oli tema näovärvis midagi teisiti. Ta nägi välja pleekinud nagu liiga kauaks päikese kätte jäetud foto. Siis märkas Ava Washi külje seest välja turritavat teraspulka ning haavast immitsevat verd. „Wash!” karjatas tüdruk ja hakkas sõbra poole roomama.

„Ava, ära liiguta!” röögatas Macon. Ta üritas uuesti pugeda läbi rusudes oleva väikese augu. Jälle mahtusid läbi vaid tema käsivars ja õlg. „Ava, püsi paigal!” hüüdis ta. „See värk ei ole stabiilne.”

Ava ei peatunud. Ta pilk püsis Washil ja ta roomas edasi poisi poole. Sõbrani jõudes sosistas tüdruk ta nime. Kui Wash ei vastanud, pani Ava käed ta näole ja lootis tunda midagi, mis viitaks sellele, et poiss on elus. Siis kummardus ta poisi näo kohale, päris tema avatud suu juurde, ja püüdis tunda tema hingeõhku. Kuid oli raske öelda, kas ta seda tunneb. Ava oli hoidlarusudest verevalumites ja marraskil. Ta oli hirmul. Kõik närvid tema kehas tundusid temaga üheaegselt rääkivat. See summutas igasuguse hingamise, mida ta võinuks Washi huultelt tunda.

„Kas ta on elus?” hüüdis Macon.

„Ma ei tea,” vastas Ava. „Ta on vigastatud.” Ta pani käe poisi kaelale ja lootis leida pulssi, kuid ta käed värisesid ning ainsad südametuksed, mida ta tundis, oli ta enda südame hirmunud tagumine.

„Kust ta vigastatud on?” uuris Macon. Viimaks ometi hakkas abi saabuma – tuletõrjujaid ja vabatahtlikke. Kuid nad olid alles alustamas mõistatuse lahendamist, kuidas rusud stabiilseks muuta ja lapsed välja saada.

Ava kuulis oma isa korraldusi haukumas. Ta kuulis inimesi vastuseid hõikumas. Räägiti taladest, terastorudest, tungraudadest, kraanadest. Varsti muutus see kõik vaid seosetuks häältekooriks. Ava jaoks oli olemas vaid haav Washi külje sees ja pilt, kuidas poisi veri tolmu sisse niriseb.

„Ma pean midagi tegema,” ütles Ava. Ta haaras Washil õlgade alt kinni.

„Ei!” röögatas Macon. „Ära liiguta teda! Ära puuduta teda!”

Kuid oli juba hilja. Ava sikutas Washi õlgadest ja samal hetkel hakkas chituspurd, mis poisi keha kattis, kohutava kolinaga

liikuma. Terasvai, mis oli Washi külje sisse tunginud, tuli lahti. Verd hakkas kiiremini voolama.

Macon kutsus abi juurde.

Ava nuttis. Ta korrutas hirmunult üha uuesti ja uuesti: „Mul on kahju... Mul on kahju...” Ta käed tõusid närviliselt. Tüdruk ei teadnud, kuhu neid panna. Ta oli kui lõhki kistud soovi vahel poissi aidata ning teadmise vahel, et see, mida ta oli äsja teinud, oli muutnud olukorra veelgi hullemaks.

„Ava!” hüüdis Macon. Viimaks tütar kuulis teda.

„Mul on kahju,” pomises ta.

„Ära mõtle selle peale,” vastas Macon. „Suru lihtsalt käed haavale. Pane käed haavale, et verejooks aeglustuks. Lihtsalt hoia.” Teades, et see on mõttetu, üritas Macon kolmandat korda läbi väikese avause sisse pääseda. Kolmandat korda see ei õnnestunud. „Lihtsalt pane käed ta küljele, kullake, ja suru,” õpetas ta.

Aeglaselt surus Ava käed Washi küljele. Ta tundis poisi vere tukslemist, kui see ta kätele voolas. Ava sulges silmad ja nuttis. Ta lootis. Ta palus jumalat, kuigi vaid kolmeteistaastasena ta isegi ei teadnud, kas ta teda mõistab või temasse üldse usub. Ent just praegu, sel hetkel, oli Ava valmis uskuma ükskõik millesse või kellesse. Ta oleks andnud ükskõik mida, et tema parim sõber oleks elus ja saaks terveks.

Ja siis oli tema kätes midagi jahedusele sarnanevat. Tuimus peopesades ja tunne, nagu suriseksid mööda käsivarsi nõelad. Isa hüüded tuhmusid. Kõik helid taandusid ning pimedus ta suletud silmade taga oli pimedam kui miski muu, mida tüdruk eales oli kogenud.

Ja selles pimeduses nägi Ava teda. Washi. Poiss seisis keset pimedust ning ta kahkjatas nahk peaaegu kumas. Wash oli üleni kriimustatud ja ta oimukohal oli löikehaav. Poisi riided olid alla varisenud risust porised.